

Čís. 9668.

Na manželce podnikatelově, jež jest výhradnou vlastnící nemovitostí, nikoliv však spolupodnikatelkou, může se okresní nemocenská pokladna domáhati zaplacení dlužného pojistného jen v pořadí knihovním, nikoliv v přednostním.

(Rozh. ze dne 21. února 1930, R II 428/29.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost manželky podnikatele, přikázal **e x e k u č n í s o u d** v přednostním pořadí okresní nemocenské pojišťovně dlužné příspěvky a uvedl v tomto směru v **d ů v o d e c h**: Podle § 173 zák. čís. 221/24 sb. z. a n. požívá pojistné i s přísl. téhož přednostního práva jako nedoplatky daňové. Podle § 170 téhož zákona ručí manželka, — když není spolupodnikatelkou —, bydlí-li jen se zaměstnavatelem ve společné domácnosti, za pojistné, jež se stalo splatným v době společné domácnosti. Zákon nerozeznává mezi ručením osobním a věcným a jest proto pojistnému přiznati totéž zákonné zástavní právo jako daním reálním a dani výdělkové, ovšem jen v rozsahu § 265 (2) písm. a) cit. zák., t. j. na nemovitostech sloužících výlučně nebo převážně provozování výdělečného podniku, podrobeného dani. V tomto rozsahu ručí věcně i manželka poplatníková, a také její nemovitosti (§ 264 první odstavec čís. 6 cit. zák.). Že vydražený dům sloužil převážně provozováním výdělečných podniků (stavitelství, stolařství) manžela majitelky, jest prokázáno potvrzením obecního úřadu. **R e k u r s n í s o u d** napadené usnesení zrušil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Osobní ručení zaměstnavatelovy manželky podle § 170 (2) zákona čís. 221/24 nelze stotožniti s věcným ručením, vyplývajícím z § 173 téhož zákona a § 263 (2) a) zákona čís. 76/27. K tomu nestačí ustanovení § 170, že manželka ručí společně a nerozdílně, jako ručí spolupodnikatelé a dílčí podnikatelé podle § 170 (1). Těmito slovy chtěl zákon vyznačiti jen ručení podle § 891 obč. zák., nikoli však přednostní ručení nemovitostí náležejících spolupodnikatelům, dílčím podnikatelům a manželce zaměstnavatelově, pokud neslouží provozu výdělečného podniku zaměstnavatelova. Manželka ručí sice podle § 170 (2) společně a nedílně se zaměstnavatelem celým svým jměním, takže příslušný ústav jako věřitel jest oprávněn vésti exekuci pro dlužné pojistné i na nemovitosti manželčiny, může se však domáhati zaplacení z nejvyššího podání jen v pořadí knihovním, nikoliv přednostním, není-li manželka jako výhradná vlastníce nemovitostí těch spolupodnikatelkou. Pokud tomu tak není, neručí její nemovitosti podle § 265 (2) a) zákona čís. 76/27 ani tehdy, když skutečně slouží provozu výdělečného podniku manželova. K ručení tomu bylo by třeba výslovného ustanovení zákona, především

vynechání slov »a patřícího majiteli těchto nemovitostí« z § 265 (2) a), jinak nelze vložit tento smysl do zákona, ježto sluší mít na paměti práva knihovnických věřitelů na úhradu jich pohledávek z nejvyššího podání, kteráž práva mohla by býti omezena jen výslovným ustanovením zákona. Nesouhlasí proto dovolací soud s názorem soudu první stolice, že v rozsahu § 265 (2) a) zákona čís. 76/27 ručí věcně i manželka podnikatelova, t. j. její nemovitosti v přednostním pořadí. Nestačí k tomu, že vlastníci nemovitosti jest jen manželka zaměstnavatelova a že dům čís. 111 slouží provozu výdělečného podniku jejího manžela.

Čís. 9669.

Pokud nebyla firma vázána ujednáním toho, kdo byl jen sběratelem nabídek (sprostředkovacím jednatelem).

(Rozh. ze dne 21. února 1930, R II 11/30).

Žalovaní koupili od žalující firmy novou mlátičku. Proti žalobě o nedoplatek kupní ceny namítli žalovaní, že prodali žalobkyni prostřednictvím Jana D-a starou mlátičku, jejíž cenu odpočetli od pohledávky žalobkyně na kupní cenu za novou mlátičku. *P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e* žalobu zamítl. *O d v o l a c í s o u d* zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl.

N e j v y š š í s o u d k rekursům obou stran zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by nehledě ke zrušovacímu důvodu, jehož použil, o odvolání žalobkyně po případném jednání znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Rekursům nelze upřít oprávněnost. — Z toho, co bylo nižšími soudy po skutkové stránce zjištěno, jest usouditi, že šlo ve skutečnosti o dvě smlouvy, z nichž jedna směřovala ke koupi nové mlátičky žalovanými od žalující firmy, a druhá k prodeji staré mlátičky žalovaných. První smlouva, o koupi nové mlátičky, byla dojednána, neboť žalobkyně k ní přistoupila, což není sporné, ale ve příčině druhé smlouvy o prodeji staré mlátičky žalovanými, kterou Jan D. — jak rovněž není sporno — žalující firmě vůbec neoznámil, jest zkoumati, zda jest pro žalující firmu závazná, neboť to popírá. Žalovaní mohli by se domáhati na žalující firmě splnění této druhé smlouvy a důsledkem toho odpočtení prodejní ceny za starou mlátičku od kupní ceny mlátičky nové jen, kdyby Jan D., který ji s nimi ujednal, byl býval žalující firmou zmocněn, toto právní jednání uzavřít jejím jménem. Žalující firma přednesla v té příčině, že agent Jan D. byl jen sběratelem nabídek, že její agenti nesmějí přijímati od zákazníků staré stroje na protiúčet a, přijal-li D. snad od žalovaných starý stroj na protiúčet bez jejího svolení, že šlo o jeho soukromý obchod. O tom nabídla důkazy, které byly připuštěny a také provedeny. Zejména